

не оставя сынъ на отечество то; Епаминондъ имъ отговорилъ: „за туй азъ оставямъ двѣ безсмъртны дъщери — Левктры и Мантинея!“ Слѣдъ туй той повелѣлъ да извадятъ желѣзо то изъ рана та му и товь часъ испустижлъ геройскія си духъ.

Въ туй време, когато Епаминондъ са биялъ противъ Лакедемоняны тѣ, Пелопидъ правялъ бой въ Тессалія, срѣщо Александра, тиранна Ферейскаго, който желаялъ да покори сичка та тѣзи страна. Александръ съ лукавщина олувилъ и запрѣлъ Пелопида. Входъ тѣ при него въ тъмница та былъ сѣкиму свободенъ; той направо, открыто говорялъ, противъ тиранна и веднѣжъ рекълъ да му кажатъ; „Чудъ са, защо толкозь много ма оставяшь живъ, ако си отидѣ, то непременно ще си отмъстишь.“ Александръ попыталъ: а защо Пелопидъ толкозь бърза да умре?“ — „Затуй, отговорилъ Пелопидъ: да бы Александръ станжлъ ёще по умразенъ на богове тѣ.“ — Наскоро са евилъ Епаминондъ съ Фивейска та войска, и освободилъ пріятеля си.

Слѣдъ не много време, Пелопидъ вторый пѣтъ былъ повыканъ въ Тессалія противъ Александра. Хитрецъ тѣ склонилъ къмъ себе си Аѳиняны тѣ съ пары и турилъ въ опасность самы тѣ Фивы. Пелопидъ съсь свои тѣ Фивяны, потеглилъ въ походъ, но тутакси са случило слънчово затмѣніе: фивейска та войска настръхнѣла и са отекла да иде по нататакъ. Пелопидъ на своя смѣтка събралъ 300 конницы и потеглилъ съ тѣхъ въ походъ. Наистина, мънечка та му чета добыла по пѣтя ёще нѣколко подкрѣпенія, но Фивяны тѣ сѣ пакъ были малко. Туй ободрило тиранна и той излѣзълъ срѣщо Пелопида, съсь силна войска. Но Пелопидъ преобърнѣлъ въ герои сички тѣ немногобройны свои сподвижници и разбилъ Александра, който, во време то на сраженіе то, затулилъ са задъ единъ воинъ. Тогазь Пелопидъ преднетъ отъ побѣда та, твърдѣ надалечь проникнѣлъ въ непріятелски тѣ редове, — той былъ отдѣленъ отъ свои тѣ и убитъ. Войска та са наскърбила